

Περί γνωμοδοτήσεων και άλλων ψευδαισθήσεων δημοκρατίας

Τη Δευτέρα 21/3, στο δημοτικό συμβούλιο του δήμου Ζίτσας στην Ελεούσα, υπήρξαμε μάρτυρες σε άλλο ένα έγκλημα από τα πολλά που έχει διαπράξει ο Πλιάκος και τα τσιράκια του.

Ο χώρος του δημοτικού συμβουλίου ήταν γεμάτος με κόσμο, μεταξύ αυτών συλλογικότητες, συνελεύσεις κατοίκων χωριών, σύλλογοι, παρατάξεις και άτομα, που βρισκόταν εκεί για να τοποθετηθούν ή/και να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην επικείμενη εξόρυξη. Το θέμα της γνωμοδότησης της ΜΠΕ για την ερευνητική γεώτρηση υδρογονανθράκων στη Γιουργάνιστα μπήκε τελευταίο, καθόλου τυχαία, καθώς σκοπός τους ήταν η εξάντληση του κόσμου από τα υπόλοιπα θέματα και η αποχώρηση του νωρίτερα, κάτι το οποίο δεν συνέβη και μας βρήκαν μπροστά τους για άλλη μια φορά.

Καθόλη τη διάρκεια κάποιος κόσμος έκανε εμπεριστατωμένες τοποθετήσεις σχετικά με τις καταστροφικές επιπτώσεις που θα επιφέρει η εξόρυξη. Φυσικά, οι τοποθετήσεις αυτές έγιναν από τον παρευρισκόμενο κόσμο και όχι από το δημοτικό συμβούλιο. Πλιάκος και δημοτικοί σύμβουλοι είχαν άγνοια τόσο για το τι λέει η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων, όσο και για την καταστροφή του τόπου στην οποία με περίσσια ευκολία συνυπέγραψαν. Άλλος κόσμος προσπάθησε κάνοντας επίκληση στο συναίσθημα των δημοτικών συμβούλων, τους οποίους δεν τους συγκίνησε κανένα επιχείρημα από αυτά που ακούστηκαν καθώς πάνω από όλα βάζουν τα κέρδη και τα συμφέροντα τους.

Εμείς από την πλευρά μας φωνάξαμε συνθήματα, πετάξαμε τρικάκια και παρεμβαίναμε ενάντια στο λόγο αυτών που είναι υπεύθυνοι για την καταστροφής της Ηπείρου.

Άλλωστε μας είναι ξεκάθαρο πως η κυβέρνηση έχει αποφασίσει ήδη. Η εκάστοτε πολυεθνική εταιρία έχει το πράσινο φως. Οι καιροι είναι δυσκοιοι. Ζουμε σε κατάσταση μόνιμης έκτακτης ανάγκης. Οπότε όλα επιτρέπονται. Όπως στον πόλεμο.

Δε ζητείται από την τοπική αυτοδιοίκηση να αποφασίσει. Μόνο ένα “άντε πες μας και ‘συ τη γνώμη σου”. Και σαν καλό φερέφωνο της εκάστοτε κυβέρνησης τη λέει. Για καλό και για κακό με τη συνοδεία κλουβών της αστυνομίας. Με κλειστές πόρτες σε λουξ αίθουσες.

Και έτσι τόσο απλά και τόσο γρήγορα ξεπετάνε το μέλλον μας.

Που προμηνύεται τόσο πράσινο όσο το χρώμα του αργού πετρελαίου που επιπλέει σε θάλασσες μετά από “ατυχήματα”. Πάντα για το καλό μας.

Χθες ο δήμος Ζίτσας τάχθηκε υπέρ της εξόρυξης με πλειοψηφία 14 προς 12.

Όλα τώρα ξεκινάνε. Θα μας βρουν μπροστά τους.

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην Ενεργειακή Ληλασία

Ανταπόκριση από την πορεία υπεράσπισης του Ελευθέρου Κοινωνικού Χώρου «Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης» (Photos)

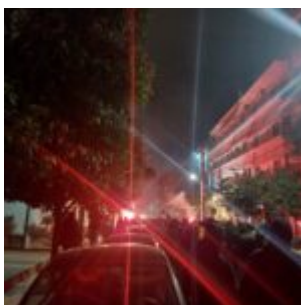
Πλήθος κόσμου ανταποκρίθηκε στο σημερινό κάλεσμα υπεράσπισης του Ελευθέρου Κοινωνικού Χώρου «Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης» και του άλσους του Αγ. Δημητρίου.

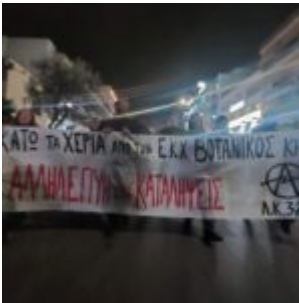
Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η συλλογικότητα της κατάληψη στην πρόσφατη ανακοίνωσή της: «Όταν δημοσιοποιήθηκε η επιλογή για κατασκευή Δημαρχείου στο χώρο του Βοτανικού Κήπου γνωρίζαμε ότι η επιλογή αυτή είναι καθαρά ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ. Αποκλειστικός στόχος ήταν και είναι η κατάληψη του Βοτανικού Κήπου. Φορέας αυτής της επιλογής είναι το κομματικό στέλεχος της Ν.Δ. και μόνιμος υποψήφιος της δεξιάς στο Δήμο Πετρούπολης, Θ. Σκαλιστήρας. Αυτός ο τύπος χρόνια καιροφυλακτούσε να μετατρέψει στην Πετρούπολη κάθε ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό στην μέγγενη της κερδοσκοπίας και του Ιδιωτικού. Με άλλα λόγια να την τεμαχίσει και να παραδώσει μία νεκρή και δεξιά πόλη. Αυτό του το όραμα δεν ήταν δυνατόν να γίνει απευθυνόμενος στην

κοινωνία αλλά στο κράτος και την καταστολή. Οι ευκαιρίες για τους αντικοινωνικούς σκοπούς τού δόθηκαν. Η μία ήταν οι δημοτικές εκλογές και η σύμπραξη του με τον πολιτικό τυχοδιώκτη Βλάχο και το ανέβασμα για πρώτη φορά της Δεξιάς στη διοίκηση του Δήμου και η δεύτερη με την αναρρίχηση της Ν.Δ. του κόμματος της καταστολής, των υποκλοπών και της διαφθοράς στην κυβέρνηση. Μέσα από τον κομματικό μηχανισμό και με τη σύμπραξη του περιβαλλοντικού δολοφόνου Χατζηδάκη, κατόρθωσαν να περάσουν στη Βουλή στα πλαίσια του περιβαλλοντικού νομοσχεδίου απόφαση για Δημαρχείο στο Βοτανικό κήπο (Άρθρο 132).»

Ο κόσμος της Πετρούπολης όρθωσε ανάστημα απέναντι στην καταστροφή της φύσης και της κοινωνίας. Η αντίσταση μόλις ξεκίνησε.

Φωτορεπορτάζ:

Ακούστηκαν συνθήματα όπως:

«Αυτός είναι ο Βοτανικός, ελεύθερος, δημόσιος και κοινωνικός»

«Βλάχο-Σκαλστήρα ό,τι και να γίνει ο Βοτανικός κατάληψη θα μείνει»

«Βοτανικός κατάληψη για πάντα, τα 13 χρόνια θα γίνουνε 40»

«10-100-χιλιάδες καταλήψεις, ενάντια σ' ένα κόσμο οργανωμένης σήψης»

Την ίδια ώρα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση-μικροφωνική από την Α.Κ. Θεσσαλονίκης στην Καμάρα, στην Θεσσαλονίκη.

Οι συλλογικότητες που στήριξαν το κάλεσμα:

Αντιεξουσιαστική Κίνηση:

<https://www.facebook.com/photo?fbid=124873720444484&set=a.110990978499425>

Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση/Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «Αλιμούρα»:

<https://www.facebook.com/photo?fbid=531465882359683&set=a.461793642660241>

Ρουβίκωνας:

<https://rouvikonas.gr/archives/6092?fbclid=IwAR0NrldCRFocW-GYe1S68CocvBjdC2bZcTpQeZM8oGb0SywTgkbXq19AD2Y>

Χωματερή Stop:

<https://www.facebook.com/photo?fbid=458938813067995&set=a.4047>

52375153306

Κατάληψη Mundo Nuevo:

<https://landandfreedom.gr/el/agones/1059-thessaloniki-kalesma-sygkentrosis-allileggyis-ston-ekx-votaniko-kamara?fbclid=IwAR11TfPpMHvm4unit3yDqyR5b1qaScaJso2BLz1z0PhLzonETwzYhtd01KQ>

Αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια:

<https://landandfreedom.gr/el/agones/1058-steki-antipnoia-kalesma-stiriksis-tis-poreias-allileggyis-stin-katalipsi-ekx-votanikos-kipos?fbclid=IwAR2Z9y9WNVJSiZttsqkIjTHs73KgXwSwdkCzst3m7vkYWJT5n9yxD6ig4CU>

Ανοιχτή Συνέλευση της Κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37:

<https://landandfreedom.gr/el/agones/1057-kalesma-stiriksis-tis-poreias-allileggyis-ston-e-k-x-votaniko-kipo-lk37?fbclid=IwAR1-4K5mGby-sHVCctf1s7DcJZnuIZP-upl4XCpJIRAf28fwNxJbf3BGT0k>

Αναρχική Συλλογικότητα «ΜΑΣΟΒΚΑ»

```
<iframe
src="https://www.facebook.com/plugins/post.php?href=https%3A%2F%2Fwww.facebook.com%2Fmasovkaanarxikisillogikotita%2Fposts%2Fpfbid025DhVBa4rTHWe6mX1tJdsEmmZkliWFutclhRnp1nH72uPm3vQJ81TemA9dmxdri1hl&show_text=true&width=500" width="500" height="292"
style="border:none;overflow:hidden" scrolling="no"
frameborder="0" allowfullscreen="true" allow="autoplay;
clipboard-write; encrypted-media; picture-in-picture; web-
share"></iframe>
```

Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτητών/-τριών Αθήνας:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=535713791906536&set=a.453844533426796>

Συνέλευση Κατειλημμένων Προσφυγικών (ΣΥ.ΚΑ.ΠΡΟ)

[https://athens.indymedia.org:6669/author/%CE%A3%CF%85%CE%BD%CE%AD%CE%BB%CE%B5%CF%85%CF%83%CE%B7%20%CE%9A%CE%B1%CF%84%CE%B5%CE%B9%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%BC%CE%AD%CE%BD%CF%89%CE%BD%20%CE%A0%CF%81%CE%BF%CF%83%CF%86%CF%85%CE%B3%CE%B9%CE%BA%CF%8E%CE%BD\(%CE%A3%CE%A5.%CE%9A%CE%91.%CE%A0%CE%A1%CE%9F\)](https://athens.indymedia.org:6669/author/%CE%A3%CF%85%CE%BD%CE%AD%CE%BB%CE%B5%CF%85%CF%83%CE%B7%20%CE%9A%CE%B1%CF%84%CE%B5%CE%B9%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%BC%CE%AD%CE%BD%CF%89%CE%BD%20%CE%A0%CF%81%CE%BF%CF%83%CF%86%CF%85%CE%B3%CE%B9%CE%BA%CF%8E%CE%BD(%CE%A3%CE%A5.%CE%9A%CE%91.%CE%A0%CE%A1%CE%9F))

Αστέρας Εξαρχείων:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=641584581093846&set=a.574754267776878>

**Συγκέντρωση/Πορεία 6 Δεκέμβρη
(Αγρίνιο) – ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ**

ΣΤΙΣ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΜΕΓΑΛΩΣΑΜΕ ΑΠΟΤΟΜΑ
ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΝΑ
ΣΥΡΡΙΚΝΩΝΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ
ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ

14 χρόνια έχουν περάσει από την κρατική δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα με την πλήρη κάλυψη και συνδρομή του επίσης μπάτσου Σαραλιώτη. Τη νύχτα της 6ης Δεκέμβρη 2008 και τις μέρες που ακολούθησαν φάνηκε πως οι εξεγέρσεις όχι μόνο δεν είναι ουτοπία, αλλά γιγαντώνουν τον κόσμο του αγώνα και συρρικνώνουν το κράτος, το κεφάλαιο και τους προστάτες τους. Οι εφεδρείες όμως των εξουσιαστών φάνηκαν ανυπέμβλητες και επανέφεραν την «ομαλότητα». Μια ομαλότητα γεμάτη διαδοχικές κρίσεις, εντεινόμενη εργασιακή εκμετάλλευση, αστυνομική και έμφυλη βία, κρατική καταστολή, εργατικά ατυχήματα, «ναυάγια»-δολοφονίες μεταναστών στη Μεσόγειο, συνεχή καταπάτηση των δικαιωμάτων των κρατουμένων και τόσα ακόμα κομμάτια που συνθέτουν την κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Από την ημέρα που η σφαίρα του μπάτσου Κορκονέα διαπέρασε την καρδιά του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου μέχρι και σήμερα, η καταστολή του κράτους έχει αλλάξει πρόσωπα και τακτικές, αλλά παραμένει το ίδιο βάρβαρη. Το καθεστώς σε κατάσταση μόνιμης εξαιρέσεως, έχοντας ενσωματώσει πλήρως τα περιεχόμενα του φασισμού και υιοθετώντας τις πολιτικές του μίσους, επιχειρεί

να επαναπροσδιορίσει τις συστημικές και κοινωνικές ισορροπίες και να θωρακίσει την επικυριαρχία του. Όμως ο κόσμος του αγώνα θα διαταράσσει συνέχεια αυτή την επιβεβλημένη ομαλότητα. Μέχρι οι ρωγμές που επιφέρει να τη συντρίψουν. Κόντρα στην παραίτηση, την ιδιώτευση και την απάθεια, δεν συνηθίζουμε ούτε το φόβο, ούτε τη μυρωδιά θανάτου.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ, ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΤΑΡΑΞΗ (Α.Κ Θεσσαλονίκης)

Το 1977 στο Λιντς της Αγγλίας οι γυναίκες βγαίνουν στους δρόμους ως απάντηση στις πολλαπλές γυναικοκτονίες από τον Peter Sutcliffe, αλλά και από οργή για την αντίδραση της αστυνομίας να επιβάλει απαγόρευση της κυκλοφορίας όχι στους άνδρες αλλά στις γυναίκες. Ο «αντεροβγάλτης του Γιόρκσαϊρ», όπως έμεινε στη δημοσιογραφική ιστορία, από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 και σε διάρκεια 5 ετών δολοφόνησε τουλάχιστον 13 γυναίκες και η απάντηση της αστυνομίας ήταν οι γυναίκες να μένουν μέσα στα σπίτια τους τη νύχτα.

Η απαγόρευση της φεμινιστικής πορείας στα Εξάρχεια στις 22/7/2022, κατά των βιασμών στην γειτονιά και της έμφυλης βίας, ήταν μία απαγόρευση κυκλοφορίας των γυναικών αντανakλώντας τη μισογυνιστική πεποίθηση ότι είναι ευθύνη των γυναικών να προστατεύονται από τον βιασμό και τη βία. Οι προσαγωγές, το ξύλο και η περιφρόνηση που δέχτηκαν οι συντρόφισσές μας στην Αθήνα, επισφραγίζουν την θεσμική παγίωση του ηγεμονικού ιδεώδους του φύλου, την κανονικοποίηση της ανδρικής κυριαρχίας και της γυναικείας υποταγής, και εδραιώνουν την κυριαρχία του ισχυρού απέναντι στο αδύναμο. Έχουν προηγηθεί οι οδηγίες Μπαλάσκα για το πώς να την βγάζουν καθαρή οι γυναικοκτόνοι, η πρόταση της εισαγγελέως που καλεί την Γεωργία Μπίκα να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα του βιασμού της, η απόφαση να αφεθεί ελεύθερος ο βιαστής ανηλίκων Λιγνάδης, η απόφαση να αφεθεί ελεύθερος ο δολοφόνος του/της Ζακ/Zackie και να μην ασκηθεί καμία δίωξη στους αστυνομικούς. Με νομικούς όρους τις προηγούμενες μέρες στην πλατεία Εξαρχείων δεν υπήρχε ούτε στο ελάχιστο το πρόσχημα του αδικήματος. Επομένως η επίθεση της αστυνομίας ήταν με τον πιο ρητό τρόπο ως προς την ιδιότητα. Αυτή της ακτιβίστριας, του διαδηλωτή, του ανθρώπου που επιλέγει να αντισταθεί απέναντι στην εξουσία και στην υποταγή. Εξάλλου το έγγραψαν ξεκάθαρα στις ανακοινώσεις της Ελληνικής Αστυνομίας: «Για την αποφυγή διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής της περιοχής αποφασίστηκε με τη σύμφωνη γνώμη Εισαγγελέα η επιβολή περιορισμών και συγκεκριμένα η μη πραγματοποίηση οδικής πορείας»

Τον προηγούμενο καιρό είδαμε την λυσσαλέα επίθεση απέναντι στους νέους με κυνηγητό και ξύλο στις πλατείες αλλά και ευθεία βολή κρότου λάμψης σε φοιτητή στο ΑΠΘ. Επίθεση απέναντι στην ιδιότητα του νέου ανθρώπου που αμφισβητεί και «διαταράσσει την κοινωνικοοικονομική ζωή» επιλέγοντας να κάτσει σε μία πλατεία ανοιχτή και ελεύθερη σε όλους/ες και όχι στα τραπεζοκαθίσματα για τους/τις λίγους/ες, επιλέγοντας να αμφισβητήσει το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο για λίγους/ες και να διεκδικήσει ένα κοινωνικό, δημόσιο και ελεύθερο πανεπιστήμιο για όλους/ες. Σήμερα η λυσσαλέα επίθεση συνεχίζεται στις γυναίκες και στις θηλυκότητες που ύψωσαν το ανάστημά τους απέναντι στους κακοποιητές τους, κατονόμασαν τους βιαστές τους, αντιστέκονται στην πατριαρχία-την εξουσία-την ιδιοκτησία, διεκδικούν στο δημόσιο χώρο. Τους ενοχλεί γιατί ο ριζοσπαστικός φεμινιστικός

αγώνας είναι ένας αγώνας απέναντι σε όλα τα συστήματα κυριαρχίας. Η ιεραρχία των φύλων και η δόμηση των σχέσεων πάνω στην εξουσία είναι το κεντρικό οργανωτικό χαρακτηριστικό των πατριαρχικών συστημάτων, ωστόσο η ηλικία, η φυλή, η τάξη, η σεξουαλικότητα, η θρησκεία, η εθνικότητα διαμεσολαβούν στις καταστάσεις των φύλων καθιστώντας τον φεμινιστικό αγώνα ως μια φωτεινή διέξοδο για την καταπιεσμένη και παγιδευμένη ζωή.

Με τις αδελφές μας στην Αθήνα είμαστε μαζί

Ξέρουμε ότι δεν είμαστε όλες εδώ γιατί λείπουν οι δολοφονημένες.

Λείπουν οι μετανάστριες που χάνονται σε στεριά και θάλασσα, που πεθαίνουν από πείνα και δίψα.

Για αυτό το λέμε δυνατά και σε όλους τους τόνους:

Δεν πρόκειται να κάτσουμε στα σπίτια μας

Και από πλατείες ξέρουμε γι' αυτό μη μας εμποδίζετε

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ανταπόκριση από το 2ημερο φεστιβάλ του ΕΚΧ *Respiro di Libertà* στο ΑΠΘ (Photos)

Το διήμερο φεστιβάλ του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου *Respiro di Libertà* που έλαβε χώρο στο Α.Π.Θ., από το φουαγιέ της Νομικής μέχρι και τα γρασίδια Φιλοσοφικής/Θεολογικής, έφτασε στο τέλος του. Για όλες και όλους εμάς ήταν αρκετά σημαντική η επιλογή του τόπου διεξαγωγής του φεστιβάλ, καθώς έχοντας ζήσει τα γεγονότα που διαδραματίζονται τον τελευταίο μήνα μέσα στους χώρους του πανεπιστημίου γίνεται ξεκάθαρο πως η εξουσία θέλει να αποκλείσει οποιαδήποτε πολιτική και κοινωνική δραστηριότητα μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους. Μπροστά σε αυτή την συνθήκη που επικρατεί και θέλει να επιβάλλει το κράτος, το σίγουρο είναι ένα: Το πανεπιστήμιο οφείλει να έχει δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα•να είναι, δηλαδή, ανοιχτά προσβάσιμο για όλες και όλους.

Επιλέχθηκε, έτσι, το Α.Π.Θ. ως χώρος διεξαγωγής του διημέρου,

αντιλαμβανόμενες/οι την ανάγκη να γίνει ξεκάθαρο ότι μέσα στα πανεπιστήμια δεν χωράνε μπάτσοι, εργολάβοι και μαφίες. Την ανάγκη να επανοικειοποιηθούμε το πανεπιστήμιο ως έναν χώρο ανοιχτό, που φιλοξενεί εκδηλώσεις, αγώνες, πολιτικές ζυμώσεις, συζητήσεις, να είναι δηλαδή γεμάτος ζωή. Κόντρα σ' αυτά που επιτάσσει η εξουσία, που θέλει τους χώρους αυτούς ανοιχτούς μόνο για την αστυνομία, τις μαφίες και τα συμφέροντα των εταιρειών.

Το διήμερο πραγματοποιήθηκε με μεγάλη προσέλευση του κόσμου παρά τον άσχημο καιρό της πρώτης ημέρας και τις αναβολές λόγω κακοκαιρίας. Την πρώτη ημέρα συζητήθηκε το ζήτημα των έμφυλων διακρίσεων και της ορατότητας της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας, ενώ την δεύτερη με μία ευρεία και μεγάλη συμμετοχή από άτομα, πρωτοβουλίες και συλλογικότητες της πόλης πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση που αφορούσε διάφορες εκφάνσεις της κρατικής καταστολής και του ελληνικού κράτους ασφάλειας. Παράλληλα, πραγματοποιήθηκαν σεμινάρια ομάδων του ΕΚΧ Respiro, συλλογική κουζίνα, παζάρι μεταχειρισμένων ρούχων, παζάρι DIY καλλιτεχνών, έκθεση φωτογραφίας για την αστυνομική βία, lives ενώ δεν έλειπαν και πάγκοι με υλικό και merch διαφόρων ομάδων του χώρου αλλά και άλλων συλλογικοτήτων/πρωτοβουλιών.

Έγινε σαφές ότι παρά την έντονη αστυνομοκρατία μες στο campus, τα άτομα που πλαisiώσαν το φεστιβάλ θέλησαν να δώσουν ένα ηχηρό μήνυμα: Ότι το μόνο που δεν περισσεύει μέσα στα πανεπιστήμια είναι η πολιτική και πολιτιστική δραστηριότητα. Μέσα σε ένα ασφυκτικό κλίμα εντονης τρομοκρατίας και καταστολής, στον καιρό όπου το κράτος, ο καπιταλισμός και η πατριαρχία συντηρούν και προωθούν την βία, την εκμετάλλευση και τον αποκλεισμό, εμείς επιλέγουμε την συλλογικοποίηση, την αλληλεγγύη και τη δημιουργία.

Ευχαριστούμε όλα τα άτομα που συμμετείχαν και στήριξαν την προσπάθεια αυτή.

Φωτογραφίες και από την ανταπόκριση του infolibre – Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία

- **ΕΞΩ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ**
- **ΑΠΘ ΕΛΕΥΘΕΡΟ, ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ**

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Respiro di Libertà (Ολυμπιάδος με Ιουλιανού, πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας)

Film – Documentary “ΑΜΑΥΑ” - Κάποιες ιστορίες δεν ειπώθηκαν ποτέ (Video)

Περίληψη: Αντί παρουσίας της «ΑΜΑΥΑ», του δεύτερου κατά σειρά βιβλίου του αυτοοργανωμένου εγχειρήματος «Σκέψεις Αδέσποτες», επιλέξαμε ένα μυθιστόρημα να γίνει η αφορμή να ειπωθούν οι πραγματικές ιστορίες τριών ξεχωριστών ανθρώπων. Η προσφυγιά, η μετανάστευση, ο ρατσισμός, σ’ ένα σύστημα που δυσχεραίνει όλο και περισσότερο τη ζωή των κυνηγημένων αυτού του κόσμου.

Ανεξάρτητη, αντιεμπορική και αυτοοργανωμένη παραγωγή (2021)
Διάρκεια: 42’ λεπτά Επιμέλεια Παραγωγής: Λευτέρης Ιωάννου (leftteris.io) Συμμετέχουν: Negar Sabuhi, Παραδείσα Καρίμη, Patrice Bertin, Αγάθη Χαραλάμπους, Αντιγόνη Θρασυβούλου, Πάμπος Σοφοκλέους.

Σελίδα εγχειρήματος: <https://www.facebook.com/adespotes>

Το βιβλίο διατίθεται με ελεύθερη συνεισφορά στη Λεμεσό στο Καφενείο Le Chat, Σουβενίρ, Sarajevo και χέρι με χέρι στην Κύπρο ή ταχυδρομικώς οπουδήποτε στον κόσμο. Επίσης, διατίθεται στις Ακυβέρνητες Πολιτείες στη Θεσσαλονίκη (AMAYA – shorturl.at/nrBJ1 // Σκέψεις Αδέσποτες shorturl.at/eqrMZ).

Μουσική: Sigel – Munknörr (<https://youtu.be/8qycliAwU0E>)
Παράξενος – Έχεις νιώσει ποτέ σου μετανάστης

Χάνα Άρεντ : Η Ευρώπη και η πυρηνική βόμβα

*Το κείμενο της Χάνα Άρεντ δημοσιεύτηκε το 1954 και περιλαμβάνεται στον τόμο *Essays in Understanding [1930-1954]*.*

Μετάφραση του Νίκου Κατσιαούνη

Στη σημερινή Ευρώπη, η ανάπτυξη, η κατοχή και η απειλή χρήσης πυρηνικών όπλων από τις Ηνωμένες Πολιτείες αποτελούν ένα θεμελιώδες γεγονός της πολιτικής ζωής. Βέβαια, οι Ευρωπαίοι έχουν εμπλακεί στις γνώριμες πλέον συζητήσεις για τη μαλθακότητα μιας χώρας που κυριαρχείται από τη σύγχρονη τεχνολογία, τη μονοτονία της μηχανής, την ομοιομορφία μιας κοινωνίας που βασίζεται στη μαζική παραγωγή και άλλα συναφή για πολλά χρόνια. Όμως στις μέρες μας το θέμα έχει προχωρήσει πολύ πέρα απ' αυτό. Η στενή σχέση μεταξύ του σύγχρονου πολέμου και μιας τεχνικοποιημένης κοινωνίας είναι πλέον εμφανής στον καθένα, με αποτέλεσμα μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού –κι όχι μόνο οι διανοούμενοι– να αντιτάσσονται με πάθος και να φοβούνται την τεχνολογική πρόοδο και την αυξανόμενη τεχνικοποίηση του κόσμου.

Η τεχνολογία και ο μετασχηματισμός του κόσμου που αυτή επέφερε αποτελούν ξεκάθαρα αναπόσπαστο κομμάτι της ευρωπαϊκής ιστορίας από τις απαρχές της μοντέρνας εποχής, ώστε να καθίσταται εντελώς παράλογο να κατηγορούμε την Αμερική για τις συνέπειές της. Οι Ευρωπαίοι συνήθιζαν να βλέπουν την τεχνολογική πρόοδο της Αμερικής με τον ίδιο τρόπο που ο Τοκβίλ έβλεπε την πρόοδο της αμερικανικής δημοκρατίας, δηλαδή ως κάτι που αφορούσε θεμελιωδώς τον δυτικό πολιτισμό στο σύνολό του – αν και για κάποιους συγκεκριμένους λόγους βρήκε την πρώτη και σαφέστερη έκφρασή της στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η στάση αυτή άλλαξε μετά τη ρίψη της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα· έκτοτε, υπάρχει μια συνεχώς αυξανόμενη τάση τόσο να αντιμετωπίζουμε όλα τα τεχνολογικά επιτεύγματα ως εγγενώς κακά και καταστροφικά όσο και να διακρίνουμε στην Αμερική κυρίως, και μερικές φορές στη Ρωσία, την επιτομή της καταστροφικής τεχνικοποίησης, η οποία είναι εχθρική και ξένη προς την Ευρώπη.

Αυτή η τάση να βλέπουμε τις πρόσφατες τεχνικές εξελίξεις ως ουσιαστικά μη ευρωπαϊκές δημιουργεί ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη, δεδομένου ότι οι Ευρωπαίοι γνωρίζουν πολύ καλά πως η ανακάλυψη της πυρηνικής ενέργειας προήλθε σε μεγάλο βαθμό από τις προσπάθειες Ευρωπαίων επιστημόνων που κατέφυγαν στην Αμερική εξαιτίας των πολιτικών γεγονότων που συνέβησαν στις πατρίδες τους. Αντικειμενικά μιλώντας, ελάχιστα αξίζει να επισημάνουμε την παραγωγή πυρηνικών όπλων σαν ένδειξη ότι η τεχνικοποίηση είναι ένα μη ευρωπαϊκό ή αμερικανικό φαινόμενο. Βέβαια, λογικό ή όχι, έτσι αισθάνονται οι Ευρωπαίοι.

Μια αλλαγή στις σημερινές συζητήσεις για την τεχνολογία είναι προφανής. Οι καταστροφικές δυνατότητες των νέων όπλων είναι τόσο μεγάλες και η πιθανότητα φυσικής καταστροφής των ευρωπαϊκών χωρών εκλαμβάνεται ως κάτι το επικείμενο, ώστε η διαδικασία της τεχνικοποίησης να μη φαντάζει πλέον πρωτίστως αντι-πνευματική και ψυχοκτόνος αλλά γεμάτη με τον κίνδυνο της απόλυτης φυσικής καταστροφής. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η αντι-τεχνολογική τάση να μην αποτελεί πλέον ιδιαιτερότητα των διανοουμένων – οι μάζες δεν βλέπουν πλέον στην τεχνολογική ανάπτυξη την πηγή της υλικής προόδου.

Η πολιτική σημασία της γενικευμένης εχθρότητας προς την τεχνολογία και, κατά συνέπεια, προς την Αμερική έγκειται στο γεγονός ότι όλοι είναι τρομοκρατημένοι. Όλοι τείνουν να σκέφτονται μαζί με τον Μεφίστο από τον Φάουστ του Γκαίτε: «Τα στοιχεία συνωμοτούν μ' εμάς και η καταστροφή είναι ο στόχος».

Φαίνεται ότι το επιχείρημα έχει ως εξής: Η απελευθέρωση των φυσικών δυνάμεων χαρακτηρίζει περισσότερο τις πρόσφατες τεχνολογικές εξελίξεις απ' ό,τι η διαρκής βελτίωση των μεθόδων παραγωγής. Η αλυσιδωτή αντίδραση της ατομικής βόμβας, λοιπόν, μπορεί εύκολα να γίνει το σύμβολο για μια συνωμοσία μεταξύ του ανθρώπου και των στοιχειωδών δυνάμεων της φύσης, οι οποίες, όταν πυροδοτηθούν από την ανθρώπινη τεχνογνωσία, ίσως μια μέρα

να πάρουν την εκδίκησή τους και να καταστρέψουν κάθε ζωή στην επιφάνεια του πλανήτη και ίσως ακόμη και τον πλανήτη τον ίδιο. Καλώς ή κακώς, όταν οι Ευρωπαίοι σκέφτονται την τεχνολογία δεν έχουν στο μυαλό τους μια τηλεόραση για κάθε σπίτι αλλά το σύννεφο μανιταριών πάνω από τη Χιροσίμα. Αυτή η πυρηνική βόμβα ρίχτηκε από τις Ηνωμένες Πολιτείες και οι ΗΠΑ βρίσκονταν ήδη στην πρώτη γραμμή για την ανάπτυξη των πυρηνικών όπλων. Ως αποτέλεσμα, η αμερικανική πολιτική ισχύς ταυτίζεται ολοένα και περισσότερο με την τρομακτική ισχύ της τεχνολογίας, με μια υπέρτατη και ακαταμάχητη δύναμη καταστροφής.

Η συνηθισμένη απάντηση σ' αυτή την τρομακτική εικόνα της Αμερικής είναι ότι η πυρηνική ενέργεια στα χέρια της Αμερικανικής Δημοκρατίας [Republic] είναι βέβαιο ότι θα χρησιμοποιηθεί για σκοπούς άμυνας ή αντιποίνων. Από τη στιγμή που αυτό το εργαλείο βρίσκεται στα χέρια μιας ελεύθερης χώρας, συνεχίζει ο συλλογισμός, είναι βέβαιο ότι θα εξυπηρετεί τους σκοπούς της ελευθερίας σε όλο τον κόσμο.

Το επιχείρημα αυτό έχει πολλές αδυναμίες, από τις οποίες καθόλου αμελητέα δεν είναι η απρόβλεπτη φύση της ίδιας της έννοιας της ελευθερίας. Η ελευθερία μπορεί να διασφαλίζεται με νόμους πολύ λιγότερο απ' ό,τι η δικαιοσύνη – ένα νομικό πλαίσιο που θα προσπαθούσε να διασφαλίσει τη μονιμότητα της ελευθερίας όχι μόνο θα σκότωνε όλη την πολιτική ζωή, αλλά θα καταργούσε ακόμη και τη δυνατότητα του απρόβλεπτου, χωρίς την οποία η ελευθερία δεν μπορεί να υπάρξει.

Ωστόσο, υπάρχουν χειρότερα προβλήματα με το σύνηθες επιχείρημα ότι η διατήρηση της ελευθερίας δικαιολογεί τη χρήση μέσων βίας, και ότι η βία που χρησιμοποιείται για χάρη της ελευθερίας πάντα θα σέβεται ορισμένους περιορισμούς.

Τελικά, το επιχείρημα αυτό στηρίζεται στην πεποίθηση ότι είναι καλύτερο να είσαι νεκρός παρά σκλάβος. Βασίζεται σε μια πολιτική φιλοσοφία που, από τους αρχαίους ακόμη, θεωρούσε το θάρρος ως την κατ' εξοχήν πολιτική αρετή – η μόνη αρετή χωρίς την οποία η πολιτική ελευθερία είναι ολότελα αδύνατη.

Αρχικά, η πατροπαράδοτη αντίληψη ότι το θάρρος αποτελεί την ύψιστη πολιτική αρετή βασιζόταν σε μια προ-χριστιανική φιλοσοφία που θεωρούσε ότι η ζωή δεν είναι το ιερότερο των αγαθών και ότι υπάρχουν προϋποθέσεις υπό τις οποίες δεν αξίζει να την έχεις. Για τους αρχαίους, τέτοιες συνθήκες δημιουργούνταν όποτε το ανθρώπινο υποκείμενο παραδόθηκε απόλυτα στις ανάγκες διατήρησης μιας καθαρά ζωώδους ύπαρξης και, επομένως, κρίθηκε ανίκανο για την ελευθερία. Αυτό μπορούσε να συμβεί στην περίπτωση της δουλείας, ας πούμε, ή στην περίπτωση μιας ανίατης ασθένειας – και στις δύο περιπτώσεις, η αυτοκτονία θεωρούνταν η κατάλληλη λύση που απαιτεί το θάρρος αλλά και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Με την επικράτηση του χριστιανισμού στον δυτικό κόσμο και ιδιαίτερα της εβραϊκής αντίληψης για την ιερότητα της ζωής καθαυτής, αυτός ο κώδικας ατομικής ηθικής, όπως ήταν γνωστός σε όλο τον αρχαίο κόσμο, απώλεσε την καθολική εγκυρότητά του. Οι πόλεμοι μπορούσαν να δικαιολογηθούν για θρησκευτικούς λόγους αλλά όχι για το πεδίο της εκκοσμικευμένης πολιτικής ελευθερίας καθαυτής. Παρομοίως, μια εκτεταμένη σφαγή –ευρέως γνωστή στον αρχαίο κόσμο– θα μπορούσε να συμβεί, αλλά δεν θα μπορούσε πλέον να δικαιολογηθεί. Σε γενικές γραμμές, ο δυτικός πολιτισμός συμφώνησε ότι, όπως θα έλεγε ο Καντ, τίποτα δεν πρέπει να συμβεί κατά τη διάρκεια διεξαγωγής ενός πολέμου που θα καθιστούσε αδύνατη μια μελλοντική ειρήνη. Αυτή η συμφωνία δεν είναι πλέον καθολική.

Με την εμφάνιση των πυρηνικών όπλων τόσο ο εβραίο-χριστιανικός

περιορισμός για τη βία όσο και η αρχαία έκκληση για θάρρος έχουν, για εύλογους λόγους, καταστεί άνευ νοήματος, και μαζί τους όλο το πολιτικό και ηθικό λεξιλόγιο με το οποίο ήμασταν συνηθισμένοι να συζητάμε γι' αυτά τα θέματα. Οι περιορισμοί μπορούν να εφαρμοστούν στην πραγματικότητα μόνο σε προβλέψιμες εξελίξεις. Δεν μπορούν να προσδοκούν στη λεγόμενη «τεχνική του αιφνιδιασμού» την οποία ο Ρεϊμόν Αρόν πρόσφατα ανέλυσε ως το κεντρικό γεγονός του Ά Παγκοσμίου Πολέμου, και η οποία, όσο βρισκόμαστε παγιδευμένοι στη διαδικασία της εξέλιξης της τεχνικοποίησης, αναπόφευκτα θα παράγει νέα «θαυματουργά» όπλα. Υπό αυτές τις συνθήκες, στην πραγματικότητα, τίποτα δεν είναι πιθανότερο απ' αυτά τα «θαύματα».

Πράγματι, ακόμη και οι σημερινές μας δυνατότητες για καταστροφή έχουν ήδη ξεπεράσει κατά πολύ τους αυτονόητους περιορισμούς των προηγούμενων πολέμων. Και αυτή η συνθήκη έχει φέρει σε επισφαλή θέση αυτή την ιδιαίτερη αξία του θάρρους. Η θεμελιώδης ανθρώπινη προϋπόθεση του θάρρους είναι ότι ο άνθρωπος δεν είναι αθάνατος, ότι θυσιάζει μια ζωή που μια μέρα θα του αφαιρούνταν ούτως ή άλλως. Κανένα ανθρώπινο θάρρος δεν θα ήταν νοητό αν η συνθήκη της ανθρώπινης ζωής ήταν παρόμοια με αυτή όλων των ειδών. Οι αθάνατοι θεοί της Ελλάδας έπρεπε να εγκαταλείψουν αυτή την αρετή, το θάρρος, στους θνητούς ανθρώπους. Όλες οι άλλες ανθρώπινες αρετές θα μπορούσαν να αποκαλυφθούν με θεϊκή μορφή, θα μπορούσαν να θεοποιηθούν και να γίνουν αντικείμενα λατρείας ως θεϊκά χαρίσματα. Μόνο το θάρρος αρνείται στους αθάνατους – εξαιτίας της αιώνιας παρουσίας της ύπαρξης, το διακύβευμα δεν είναι ποτέ ιδιαίτερα υψηλό. Αν η ζωή δεν αφαιρούνταν με κανονικό τρόπο από τον θνητό άνθρωπο μια μέρα ούτως ή άλλως, αυτός δεν θα μπορούσε να το ρισκάρει. Το διακύβευμα θα ήταν πολύ υψηλό, το απαιτούμενο θάρρος θα ήταν κυριολεκτικά απάνθρωπο, και η ζωή δεν θα παρουσιαζόταν ως το ύψιστο αγαθό, θα μετατρεπόταν στο κύριο ανθρώπινο μέλημα, υπερισχύοντας όλων των άλλων θεωρήσεων.

Στενά συνδεδεμένο με αυτό το γεγονός βρίσκεται ένας άλλος περιορισμός του ανθρώπινου θάρρους – η πεποίθηση ότι οι

επόμενες γενιές θα καταλάβουν, θα θυμούνται και θα σέβονται τη θυσία του θνητού ανθρώπου. Ο άνθρωπος μπορεί να είναι θαρραλέος μόνο από τη στιγμή που γνωρίζει ότι οι όμοιοί του θα συνεχίζουν να ζουν μετά απ' αυτόν, ότι εκπληρώνει μια λειτουργία σε κάτι μονιμότερο από τον ίδιο του τον εαυτό – «το αιώνιο χρονικό της ανθρωπότητας», όπως το έθεσε κάποτε ο Φώκνερ. Έτσι, στην αρχαιότητα, όταν οι πολέμοι ήταν πιθανό να τελειώσουν με την εξόντωση ή την υποδούλωση ολόκληρων λαών, ο νικητής αισθανόταν υποχρεωμένος να προφυλάξει για τους μεταγενέστερους τα κατορθώματα και το μεγαλείο του εχθρού. Έτσι, ο Όμηρος τραγούδησε τον έπαινο του Έκτορα και ο Ηρόδοτος κατέγραψε την ιστορία των Περσών.

Το θάρρος, υπό τις συνθήκες του σύγχρονου πολέμου, έχει απωλέσει το παλιό του νόημα. Θέτοντας σε κίνδυνο την επιβίωση ολόκληρης της ανθρωπότητας κι όχι τη ζωή ενός μεμονωμένου ατόμου ή ακόμη και ενός ολόκληρου λαού, ο σύγχρονος πόλεμος πρόκειται να μετασχηματίσει τον μεμονωμένο θνητό άνθρωπο σε ένα συνειδητό μέλος του ανθρώπινου γένους, για την αθανασία του οποίου πρέπει να αισθάνεται σίγουρος ώστε να είναι θαρραλέος και για την επιβίωση του οποίου πρέπει να πασχίζει περισσότερο από καθετί άλλο. Ή, για να το θέσουμε διαφορετικά, ενώ σίγουρα υπάρχουν προϋποθέσεις υπό τις οποίες η ανθρώπινη ζωή δεν αξίζει να υπάρχει, δεν μπορεί να ισχύει το ίδιο για την ανθρωπότητα. Από τη στιγμή που ένας πόλεμος μπορεί έστω και νοητά να απειλήσει τη συνέχιση της ύπαρξης του ανθρώπου πάνω στη γη, η επιλογή ανάμεσα στην ελευθερία και τον θάνατο έχει απωλέσει την παλαιά αξιοπιστία της.

Όσο η Ευρώπη παραμένει διαιρεμένη, δύναται να έχει την πολυτέλεια να υπεκφεύγει αυτών των πολύ ενοχλητικών προβλημάτων του σύγχρονου κόσμου. Μπορεί να συνεχίσει να προσποιείται ότι η απειλή για τον πολιτισμό μας προέρχεται από έξω, και ότι η ίδια κινδυνεύει από δύο εξωτερικές δυνάμεις, την Αμερική και τη Ρωσία, που είναι εξίσου ξένες. Τόσο ο αντιαμερικανισμός όσο και η ουδετερότητα είναι, κατά μία έννοια, σαφείς ενδείξεις ότι η Ευρώπη δεν είναι προετοιμασμένη αυτή τη στιγμή να αντιμετωπίσει τις συνέπειες και τα προβλήματα της δικής της εξέλιξης.

Αν η Ευρώπη ήταν ενωμένη, συγκεντρώνοντας μεγάλους βιομηχανικούς πόρους σε υλικά και ανθρώπινο δυναμικό, και αρκετά ισχυρή ώστε να κατασκευάσει τα δικά της πυρηνικά εργοστάσια και όπλα, αυτή η οδός διαφυγής θα έκλεινε αυτόματα. Τότε η συζήτηση, που σήμερα υποκρίνεται τη συζήτηση περί της εξωτερικής πολιτικής, σύντομα θα έδειχνε το πραγματικό της πρόσωπο. Η σημερινή αποξένωση της Ευρώπης από την Αμερική θα έπαιρνε τέλος, διότι θα γινόταν έκδηλο ότι η τεχνολογική ανάπτυξη έχει τις ρίζες της στη σύνολη ιστορία της Δύσης και ότι, αντί να είναι μια αμερικανική υπόθεση, έφτασε στην κορύφωσή της αρχικά στην Αμερική.

Κρατική καταστολή και βία: Η περίπτωση της Κύπρου

των Γιώργου Κατάλιακου και Γιώργου Αναστασίου

Ένας χρόνος -και λίγο- από τις τεράστιες κινητοποιήσεις στην Κύπρο του κινήματος “Ως Δαμέ” ενάντια στην καταστολή. Η Βαβυλωνία δημοσιεύει σήμερα ένα άρθρο – αναδρομή σε τρία μεγάλα κινήματα της κυπριακής κοινωνίας τα τελευταία δέκα χρόνια, που προέκυψαν έπειτα από κρεσέντο αστυνομικής αυθαιρεσίας στο νησί.

Εισαγωγή:

Η διαχείριση της σημερινής υγειονομικής κρίσης από το κράτος, μέσα από την εφαρμογή έκτακτων αυταρχικών διαταγμάτων, αποτελεί το επιστέγασμα της άσκησης κρατικής βίας κατά της κοινωνίας. Ζούμε στιγμές που το κράτος αποκαλύπτει αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή το όργανο επιβολής της τάξης και της ταξικής κυριαρχίας: ο έλεγχος της ανθρώπινης κινητικότητας ρυθμίζεται μέσω της αποστολής sms στο κράτος, οι κοινωνικές συναθροίσεις επιτρέπονται μόνο όταν πρόκειται για εκκλησιασμούς και παρελάσεις (είτε με υπουργική εντολή είτε χωρίς), ενώ τα εργασιακά κεκτημένα κατακεραυνώνονται στην σκιά ενός ακόμη μετασχηματισμού της αγοράς εργασίας. Χιλιάδες εργαζόμενοι οδηγούνται στην ανεργία, ενώ το ιατρικό-νοσηλευτικό προσωπικό καλείται να σηκώσει στις πλάτες του τις ανεπάρκειες ενός παραπληγικού συστήματος δημόσιας υγείας. Και όλα αυτά με φόντο το άλυτο κυπριακό πρόβλημα που βολεύει και συμφέρει τις ντόπιες προνομιούχες ελίτ, οι οποίες συντηρούν τον εθνικισμό, αναπαράγοντας απορριπτισμό και διχοτομικές πολιτικές.

Εν εποχή πανδημίας, λοιπόν, το κράτος θωρακίζεται με περισσότερη αστυνόμευση και ελέγχους, χρησιμοποιώντας όλα τα

δυνατά μέσα που δύνανται να του εξασφαλίζουν τον απόλυτο έλεγχο επί της κοινωνίας. Πιό πρόσφατη εξέλιξη η επιστράτευση 260 ανέργων από το Κυπριακό υπουργείο ενέργειας με σκοπό την επόπτευση της τήρησης των μέτρων στους χώρους εργασίας. Η ατμόσφαιρα μυρίζει χημικά, ενώ τα κράτη ανά το παγκόσμιο, ανάγουν την άσκηση βίας σε πολιτική πειθάρχησης των σωμάτων και των μυαλών των πολιτών τους.

Το κράτος επιβάλλει συνεχώς νέα καθεστώτα έκτακτης ανάγκης και εξαίρεσης που αιτιολογούν την καταστολή. Κάθε νέα κρίση αυξάνει την ένταση του κατεπείγοντος και την ανάγκη διαχείρισης, προχωρώντας σε αυταρχικότερες δράσεις, οι οποίες παγιώνουν την καταστολή σε όλες τις έκφανσεις της κοινωνικής ζωής. Για να επιτευχθεί αυτό, είναι αναγκαία συνθήκη η εξασφάλιση της συναίνεσης από ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας. Για να δομηθεί αυτή η συναίνεση ενεργοποιούνται μηχανισμοί όπως τα ΜΜΕ, τα οποία αναλαμβάνουν την προώθηση της ιδεολογικής ηγεμονίας των αντιλήψεων των κυρίαρχων ελίτ. Οι νέες εξελίξεις στις κοινωνίες μας καταδεικνύουν ότι η καταστολή εντείνεται, παγιώνεται και εμβαθύνεται με σκοπό την παραγωγή της νέας κανονικότητας, ασφαλέστερης και πιο προσοδοφόρας για την κυρίαρχη τάξη.

Πώς, λοιπόν, νοείται η κρατική βία στο φως της σημερινής συγκυρίας και πώς το «ιδιαιτέρο συμφέρον» της κυριαρχούσας τάξης παρουσιάζεται ως το «γενικό συμφέρον» ολόκληρης της κοινωνίας;

Σε αυτό το κείμενο περιοριζόμαστε στην ανάλυση τριών συμβάντων, τα οποία κατ' εμάς καταδεικνύουν την έκταση, την εξέλιξη και την ένταση της κρατικής καταστολής και της αστυνομικής βίας στην Κύπρο: (1) Κίνηση πολιτών ALERT (2009), (2) Occupy the buffer zone- Κατάληψη ζώνης κατάπαυσης του πυρός (2011), (3) Ως δαμέ- Ως εδώ (2021). Αυτές οι καταγραφές, θεωρούμε ότι συμβάλλουν στην διαμόρφωση μιας λεπτομερούς εικόνας για το τι εστί κρατική βία στην Κύπρο, εμπλουτίζουν την κινηματική εμπειρία και θέτουν επί τάπητος την ανάγκη να δούμε κριτικά το ζήτημα της κρατικής βίας και καταστολής.

Αναδεικνύουν, επίσης, την διαδικασία εξέλιξης της καταστολής σε ένα νεοφιλελεύθερο πλαίσιο: Το κράτος αποδομεί τους τομείς υγείας και κοινωνικών παροχών, ανοίγοντας δρόμους στο Κεφάλαιο και στις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Την ίδια στιγμή, η αστυνομία ενισχύεται σε δυναμικό, εξοπλίζεται τόσο υλικοτεχνικά όσο και τεχνολογικά, επεκτείνοντας υπό τις σημερινές εξελίξεις το δόγμα «έλεγχος και ασφάλεια».

Ξυλοδαρμός φοιτητών-Κίνηση ALERT:

Τα ξημερώματα της 20^{ης} Δεκεμβρίου 2005 δύο φοιτητές βασανίζονται άγρια από αστυνομικούς στα πλαίσια της επιχείρησης για εντοπισμό του λεγόμενου «δράκου», ο οποίος επιτίθεται σε γυναίκες, αποπειράται να κλέψει και να βιάσει. Οι αστυνομικοί, στην δίκη που ακολουθεί, υποστηρίζουν ότι έπεσαν θύματα επίθεσης από τους φοιτητές, μερικοί από αυτούς μάλιστα έχουν το θράσος να ζητούν αποζημιώσεις, υποστηρίζοντας ότι κτυπήθηκαν εν ώρα καθήκοντος. Όλα αυτά μέχρι την εμφάνιση ενός video που αποκαλύπτει τα αίτια των αστυνομικών, οι οποίοι επί μια και πλέον ώρα βιαιοπραγούσαν κατά των δεμένων με χειροπέδες φοιτητών, δέρνοντας και σέρνοντάς τους στην μέση του δρόμου. Το επεισόδιο βιντεοσκοπείται από ανώνυμο γείτονα, παραδίδεται στην εισαγγελία, η οποία επιμελώς το αποκρύπτει, για να αποκαλυφθεί μήνες αργότερα από την εφημερίδα «Πολίτης».

Στην δίκη που λαμβάνει χώρα το 2009, τέσσερα χρόνια μετά το περιστατικό, το δικαστήριο αθώνει τους εμπλεκόμενους αστυνομικούς, αρνούμενο να αναγνωρίσει το video ως επαρκές τεκμήριο. Αμέσως μετά την δημοσιοποίηση της απόφασης του δικαστηρίου και μέσω της αποστολής sms, αριθμός κόσμου μαζεύεται αυθόρμητα στο προαύλιο του δικαστηρίου, αποδοκιμάζει την απόφαση και ζητά την τιμωρία των αστυνομικών. Με σκοπό τον καλύτερο συντονισμό για μια ουσιαστική παρέμβαση απέναντι στην αστυνομική και δικαστική αυθαιρεσία, συγκροτείται η κίνηση πολιτών ALERT, *“μια κίνηση που έχει σκοπό την δραστηριοποίηση των πολιτών σε εγρήγορση απέναντι στην αυθαίρετη αστυνομική βία που ενδυναμώνεται συνεχώς από το δικαστικό της*

ξέπλυμα.” [1]

Η ALERT, μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, ορίζει συντονιστικό σώμα και απευθύνει ανοικτό κάλεσμα σε όλους όσοι αντιδρούν κατά της κρατικής βίας και αυθαιρεσίας. Αμέσως το επόμενο διάστημα, οργανώνονται πορείες διαμαρτυρίας, εκδηλώσεις και συζητήσεις με κεντρικό θέμα την κρατική καταστολή και την αυθαιρεσία της εξουσίας υπό την σκιά των τρεχόντων κοινωνικό-πολιτικών παραγόντων που διαμορφώνουν την οικονομική κρίση. Εκατοντάδες κόσμου ευαισθητοποιείται, ενημερώνεται για την έκβαση της υπόθεσης των δύο φοιτητών και συμμετέχει ενεργά στις εκδηλώσεις που λαμβάνουν πλέον χώρα σε Παγκύπρια κλίμακα. Συζητείται, παράλληλα, το ζήτημα της κρατικής βίας υπό το πρίσμα της κρίσης και των κοινωνικών αντιστάσεων που όλο και εντείνονται σε εγχώριο και διεθνές επίπεδο.

Πάμε τώρα στις ετυμηγορίες του δικαστηρίου για την υπόθεση των φοιτητών. Στις 29/03/2010, το Ανώτατο Δικαστήριο εξετάζει την έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης, αυτήν την φορά με άλλη σύνθεση του κακουργιοδικείου, το οποίο κρίνει ένοχους τους αστυνομικούς για το αδίκημα της πρόκλησης επίθεσης και πραγματικής σωματικής βλάβης. Οι αστυνομικοί καταδικάζονται σε 12 μήνες φυλάκιση με αναστολή. Το πειθαρχικό συμβούλιο της αστυνομίας με την σειρά του επιβάλλει ποινές «χάδι» στους 3 αστυνομικούς που πρωτοστάτησαν στον ξυλοδαρμό ίση με 8 ημερομίσθια, ποινές τις οποίες το ίδιο το συμβούλιο κρίνει ανεπαρκείς, εξαναγκάζοντας τους 3, εν συνεχεία, σε παραίτηση. Η υπόθεση δεν τελειώνει εδώ, αφού οι 3 αστυνομικοί προσφεύγουν και πάλι στο Ανώτατο δικαστήριο κατά της απόφασης που τους υποχρεώνει σε παραίτηση. Και φτάνουμε πλέον στο σήμερα, 16 χρόνια μετά, με το δικαστήριο να εγκρίνει την επιστροφή των αστυνομικών στην υπηρεσία, επικαλούμενο την παρέλευση αρκετού χρόνου από την τέλεση των αδικημάτων, ισχυριζόμενο τον σωφρονισμό των κατηγορούμενων λόγω των υποτυπωδών ποινών εναντίον τους και των μεγάλων διαστάσεων που έλαβε η υπόθεση από τα μέσα μαζικής εξημέρωσης. [2]

Η κατάληξη αυτής της υπόθεσης επιβεβαιώνει περίτρανα, μια ακόμη φορά, το δικαστικό ξέπλυμα της αστυνομικής βίας. Η ανάδειξη αυτού του συμβάντος μπορεί να εξηγηθεί στην προκείμενη περίπτωση ως εξής:

- Η αστυνομική βία συγκαλύπτεται από την αστική νομιμότητα μέσα από μακρόσυρτες, πολύπλοκες διαδικασίες, κατανοητές ή ακατανόητες στους μη κατέχοντες την νομική σπουδή και σίγουρα επώδυνες για όλους όσοι την βίωσαν και την βιώνουν. Μπορεί αυτό να ακούγεται αυταπόδεικτο, αναγορεύεται ωστόσο η χρονοτριβή και η πολυπλοκότητα σε τέχνη του κυβερνάν, ιδιαίτερα όταν μιλάμε για πασιφανή κατάχρηση εξουσίας από πλευράς των οργάνων του κράτους.
- Η αστική εξουσία ξέρει καλά το πότε και το πώς να κατασκευάζει «δημοσίους κινδύνους», πόσω μάλλον, δε, να εντατικοποιεί την άσκηση βίας απέναντι σε οποιονδήποτε και οποιονδήποτε δεν συμπλέει με τα κυρίαρχα στερεότυπα, είτε αρνείται τις υποδείξεις της. Στην προκείμενη περίπτωση, η αναζήτηση του βιαστή «δράκου» από την κυπριακή αστυνομία, που παρεμπιπτόντως δεν βρέθηκε ούτε συνελήφθη ποτέ, σήμανε τον άνευ όρων έλεγχο, άσκηση λεκτικής και σωματικής βίας εις βάρος των φοιτητών. Οι φοιτητές στην προκείμενη περίπτωση, ταυτοποιούνται ως επικίνδυνοι πολίτες, ως ομάδα υψηλού κινδύνου.
- Η καταγραφή του ξυλοδαρμού σε βίντεο προκάλεσε και προκαλεί δημόσια κατακραυγή. Η αστυνομία καταδικάστηκε στα μάτια του λαού, η υπόθεση παρόλα αυτά έκλεισε αισίως για τους συγκεκριμένους αστυνομικούς που σήμερα περιπολούν στους δρόμους ανενόχλητοι με την βούλα του δικαστηρίου. Η οπτικοποίηση της αστυνομικής βίας τότε, όπως και τώρα, προκαλεί τον λαό. Τότε, όπως και τώρα, βλέπουμε σε ζωντανή μετάδοση ανθρώπους να πονάνε, να μην αναπνέουν και να πεθαίνουν στα χέρια των βασανιστών τους. Τότε, όπως και τώρα, βλέπουμε την κρατική πολιτική να δικαιολογεί και να ευνοεί την αστυνομική βία και καταστολή.

Occupy the Buffer Zone (Κίνημα κατάληψης της νεκρής ζώνης):

Στις 15/10/2011 ομάδα Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων ακτιβιστών, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού κινήματος Occupy Movement, πραγματοποιούν δικοινοτική συνάντηση, θέλοντας να εκφράσουν και να μοιραστούν τις ανησυχίες τους γύρω από την τρέχουσα επικαιρότητα. Σε αυτό το πλαίσιο, το κυπριακό πρόβλημα γίνεται αντιληπτό ως ένα από τα πολλά συμπτώματα ενός άρρωστου παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, «*δωσίλογου για την περιχάραξη πολιτικών, κοινωνικών και ταξικών 'συνόρων' στην παγκόσμια κλίμακα.*»[3]

Η Λευκωσία, όντας μια πόλη με εμφανείς ιδιαιτερότητες, διαιρεμένη μεταξύ δύο κρατικών οντοτήτων και του έντονου εθνικού ανταγωνισμού που αυτό συνεπάγεται, αποτελεί γόνιμο έδαφος για την ανάπτυξη εναλλακτικών-ριζοσπαστικών δράσεων. Το κέντρο της παλιάς πόλης διέρχεται μια διαδικασία μετάβασης από την ανυποληψία και την απαξίωση, όπου βρέθηκε μετά τον πόλεμο του 1974, στον εξωραϊσμό και την υπερτίμηση, αφού πολλά κτίρια και γειτονιές ανακαινίζονται και οι αξίες των ακινήτων αυξάνονται κατακόρυφα.

Σε άμεση ανταπόκριση με το διεθνές κίνημα Occupy, η πρωτοβουλία διοργανώνει συναντήσεις και εκδηλώσεις στην νεκρή ζώνη, συγκεκριμένα στο οδόφραγμα της Λήδρας/ Lokmaci. Η πρωτοβουλία σιγά σιγά αποκτά μαζικότητα και έτσι στις 19/11 αποφασίζεται η κατάληψη του χώρου και η καθημερινή παρουσία κόσμου στην νεκρή ζώνη. Κεντρικό αίτημα της κίνησης είναι να ζήσουμε όλοι οι Κύπριοι και μη μαζί σε μια Κύπρο ενιαία χωρίς στρατούς και νεκρές ζώνες. Σύντομα αποφασίζεται η επέκταση της κατάληψης στο παρακείμενο κτίριο της μονής Κύκκου, το οποίο οι καταληψίες μετατρέπουν σε κοινωνικό χώρο και χώρο διαμονής. Στην κατάληψη διοργανώνονται διάφορες κοινωνικές δράσεις και εκδηλώσεις μέχρι την 6^η Απριλίου όταν και η αστυνομία εισβάλλει στον χώρο βίαια και τον εκκενώνει.[4]

Πιο συγκεκριμένα, μέλη του αντιτρομοκρατικού ουλαμού,

συνοδευόμενα από μέλη της υπηρεσίας καταπολέμησης ναρκωτικών, εισβάλλουν στην κατάληψη και συλλαμβάνουν 28 άτομα, μεταξύ αυτών και ανήλικα, ενώ 7 τραυματίζονται σοβαρά. Πολλά άτομα ξυλοφορτώνονται και συλλαμβάνονται με ασαφείς και ανυπόστατες κατηγορίες. Η βίαιη απάντηση στην κατάληψη εκ μέρους του Κυπριακού κράτους δεν ήταν τυχαίο γεγονός ούτε και μπορεί να θεωρηθεί ‘‘αυθαιρεσία’’ από κάποια άτομα του σώματος της αστυνομίας. Εντάσσεται στην ξεκάθαρη στρατηγική του κρατικού μηχανισμού που στόχο είχε να διαλύσει με κάθε μέσο την συγκεκριμένη κατάληψη.

Αυτό θα ήταν ανέφικτο, αν σε αυτή την διαδικασία βίας και καταστολής δεν εμπλέκονταν και άλλοι φορείς και μηχανισμοί εξουσίας. Τα ΜΜΕ, σε εντεταλμένη υπηρεσία, συκοφαντούν τους συμμετέχοντες, προσπαθώντας έτσι να από-πολιτικοποιήσουν τους σκοπούς της κίνησης και να αποπροσανατολίσουν την κοινωνία : Παρουσιάζουν τους συμμετέχοντες ως περιθωριακά στοιχεία με παραβατική συμπεριφορά που ερωτοτροπούν ασύστολα (όργια κλπ.), προκαλούν φασαρίες και ζουν σε κακές υγειονομικές συνθήκες (είναι βρόμικοι).

Το αφήγημα αυτό συμερίζεται Ελληνοκυπριακή, Τουρκοκυπριακή ηγεσία και UNFICYP και μέσα σε αυτό το πλαίσιο εγκρίνεται η επιχείρηση του αντιτρομοκρατικού ουλαμού. Πάνοπλοι άνδρες της αντιτρομοκρατικής εισβάλλουν στο κτίριο με τα αυτόματα ανά χείρας, σκοπεύουν καταληψίες και μη με διόπτρες νυκτός, ασκούν ωμή βία, συλλαμβάνουν χωρίς καν να έχουν εξασφαλίσει ένταλμα για εκκένωση του χώρου.

- Εκεί όπου ένα κοινωνικό κίνημα αμφισβητεί δεδομένες ισορροπίες ισχύος που εκφράζουν τις κυρίαρχες ελίτ, τότε αυτό ερμηνεύεται ως απειλή και δημόσιος κίνδυνος από μια ή και περισσότερες κρατικές οντότητες, ο οποίος οφείλει να εξαλειφθεί με κάθε μέσο. Η επιχείρηση εκκένωσης της κατάληψης δεν θα μπορούσε να γίνει εφικτή παρά μόνο με την συναίνεση κρατικών οντοτήτων και ειρηνευτικών δυνάμεων (Ελληνοκυπριακή, Τουρκοκυπριακή ηγεσία και UNFICYP).

- Η προσπάθεια αποπολιτικοποίησης του κινήματος από διάφορους φορείς και μηχανισμούς εξουσίας προδιαγράφει τις διαδικασίες καταστολής του.
- Τα κρατικά όργανα είναι διατεθειμένα να υπερβούν νόμους και συνταγματικά πλαίσια στην ανάγκη να καταστείλουν ένα κοινωνικό κίνημα που θεωρείται απειλητικό ως προς την δικαιοδοσία τους: : Η επιχείρηση εκκένωσης έγινε χωρίς να τηρηθούν οποιαδήποτε συνταγματικά πλαίσια. Διενεργήθηκε σε περιοχή όπου δεν ασκείται αποτελεσματικός έλεγχος από καμία κρατική αρχή, χωρίς την έκδοση εντάλματος και χωρίς συγκατάθεση ιδιοκτήτη. Αυτό που μέτρησε ήταν μια τυπική συνεννόηση μεταξύ αντίπαλων κρατικών παρατάξεων.

Κίνημα «Ως δαμέ» -Δεν υπάρχει υγεία χωρίς ελευθερία:

Στις 20 Φλεβάρη 2021 παίρνει θέση η μαζικότερη διαδήλωση των τελευταίων δεκαετιών στην Κύπρο με την συμμετοχή δέκα χιλιάδων περίπου ανθρώπων. Η βίαιη καταστολή και η αστυνομική βαρβαρότητα που επιδείχθηκε εναντίον του κόσμου που συμμετείχε στην περασμένη πορεία της 13^{ης} Φλεβάρη, αποτέλεσε το επιστέγασμα μιας αυταρχικής κυβερνητικής πολιτικής που όλο και εντείνεται εν μέσω πανδημίας και συνεχών αποκαλύψεων πολιτικής και εκκλησιαστικής αυθαιρεσίας. Από την αποτυχημένη διαχείριση της πανδημίας, στα χρυσά διαβατήρια και τις αυθαίρετες πολιτογραφήσεις, στις οποίες εμπλέκεται τόσο το δικηγορικό γραφείο του προέδρου Αναστασιάδη όσο και η εκκλησία, στην διχοτομική πολιτική της κυβέρνησης στο Κυπριακό και στις αντίξοες συνθήκες κράτησης μεταναστών στα σύγχρονα στρατόπεδα-κολαστήρια τύπου Πουρνάρα, όλα μαζί συνθέτουν ένα εκρηκτικό σκηνικό που φέρνει δυναμικά τον κόσμο στους δρόμους.

Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κυπριακού κράτους εξελίσσονται και εξειδικεύονται σε πολλά επίπεδα, έτσι που να απενεργοποιούν κοινωνικές συναθροίσεις, να εμποδίζουν την εξέλιξη και εξάπλωσή τους. Η «τεχνολογικοποίηση» της βίας περνά μέσα από την καταγραφή προσωπικών δεδομένων,

σωματότυπων, χαρακτηριστικών προσώπου και ομιλίας, αριθμό συναθροισμένων, τήρηση αποστάσεων. Περνάει μέσα από την αποστολή μηνυμάτων, την αποστασιοποίηση, την προσήλωση στην εξ αποστάσεως εργασία, στην αναγγελία κρουσμάτων και θανούντων. Σε συνδυασμό με την εκπαίδευση αντιοχλαγωγικών ομάδων κρούσης και τον διαρκή εξοπλισμό τους, η αστυνομία εξελίσσεται σε πολεμική μηχανή, έτοιμη να τιμωρήσει οποιανδήποτε δεν συμμορφώνεται με τις κρατικές υποδείξεις, οποιανδήποτε δεν προάγει τον ατομικισμό σε τρόπο ζωής.

Μια πρώτη επίδειξη δύναμης από πλευράς κυπριακής αστυνομίας δόθηκε μετά το κάλεσμα από ομάδες αντιεξουσιαστών σε πορεία στις 28/11/20 με κεντρικούς άξονες την υγεία και την ελευθερία. Στον δρόμο παρατάσσονται οι αντιοχλαγωγικές δυνάμεις της αστυνομίας, η αύρα «Αίαντας», κλούβες και πολλοί ένστολοι, ο χώρος βιντεοσκοπείται από drone, ενώ ο κόσμος τραμπουκίζεται από μπάτσους, σε ένα κλίμα που μυρίζει έντονα κρατική καταστολή. Είχε προηγηθεί καμπάνια κατασυκοφάντησης της πορείας από τα ΜΜΕ και έφοδοι στα σπίτια ατόμων, θεωρούμενα από την αστυνομία ως ύποπτα για παρακίνηση σε διαμαρτυρία. Συγκεκριμένα, απαγγέλλονται κατηγορίες σε άτομα επειδή πόσταραν το event στο facebook, ενώ τα ΜΜΕ λασπολογούν εναντίον της πορείας, εξισώνοντας τους διαδηλωτές με αρνητές του κορωνοϊού. Η κατασκευή του «εσωτερικού εχθρού» από την κυβερνώσα δεξιά προϋποθέτει, όπως πάντα, την ανάλογη θεωρητική και πρακτική δικαιολόγηση, έργο που αναλαμβάνουν να φέρουν εις πέρας τα ΜΜΕ: Σε εντεταλμένη υπηρεσία διαχέουν ψέματα, συκοφαντούν και στοχοποιούν τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Μιλούν για ακροαριστερούς αρνητές του κορωνοϊού με σκοτεινές ατζέντες που δήθεν στρατολογούν νεαρούς μαθητές, σε ένα ντελίριο εκφοβισμού της κοινωνίας και προσπάθειας δημιουργίας πολεμικού κλίματος.

Σε σχετική ανακοίνωση, την επαύριον της πορείας, οι σύντροφοι προαναγγέλλουν τις μέρες που έρχονται μιλώντας για την μη-παροδικότητα των μέτρων και μέσων καταστολής: Το κράτος δοκιμάζει τα όπλα του απέναντι σε κόσμο που επιμένει να

διεκδικεί και να σκέφτεται, που αμφισβητεί της καπιταλιστικές πρακτικές ελέγχου της κοινωνίας. Ετοιμάζεται για τις οικονομικά δύσκολες μέρες που έρχονται...

Οι μέρες αυτές δεν αργούν να φανούν. Στις 13/02/21 με φόντο τα ταξίδια αναψυχής του προέδρου Αναστασιάδη στις Σεϋχέλλες, τις δολιοφθορές και κατεδαφίσεις διατηρητέων σπιτιών στο κέντρο της Λευκωσίας από την Εκκλησία και την επιβολή αυστηρών μέτρων κατά της πανδημίας, ομάδες του αντιεξουσιαστικού χώρου και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς καλούν σε εκδήλωση διαμαρτυρίας στο κέντρο της Λευκωσίας. Με κεντρικό σύνθημα «Ως δαμέ» («Ως εδώ») την εναντίωση στην διαφθορά, τον αυταρχισμό και την καταστολή, ζητούν την εδώ και τώρα παραίτηση της κυβέρνησης. Η κυπριακή αστυνομία σαν απάντηση παρατάσσει, και αυτή την φορά, πάνοπλο τον αντιοχλαγωγικό ουλαμό της, διμοιρίες της MMAΔ, το τεθωρακισμένο ρίψης νερού «Αίαντας». Μόνο που αυτή την φορά επιτίθενται εναντίον της σχετικά μικρής συγκέντρωσης, ξυλοκοπούν διαδηλωτές, ρίχνουν χημικά. Μπλοκάρουν όλους τους δρόμους που οδηγούν στην συγκέντρωση, τραμπουκίζουν κόσμο, συλλαμβάνουν. Πολλοί οι τραυματισμοί, με σοβαρότερο αυτόν που προήλθε από στοχευμένη ρίψη νερού στο πρόσωπο από τον «Αίαντα» προς διαδηλώτρια: Αυτή την φορά κάνουν πράξη τις απειλές τους, ασκώντας ωμή βία εις βάρος των συγκεντρωμένων και κόσμου που προσεγγίζει το σημείο. Η μέχρι πρότινος επίδειξη ισχύος της αστυνομίας στο κάλεσμα της 28/11 γίνεται πράξη, με την άσκηση ωμής φυσικής βίας εις βάρος διαδηλωτών, με μάρτυρες τους τηλεοπτικούς φακούς και τον κόσμο που παλεύει με τους αστυνομικούς. Η επόμενη μέρα βρίσκει τους υπεύθυνους της επιχείρησης αστυνομικούς να αλληλοκατηγορούνται σε σχέση με τα επεισόδια, ενώ οι αντιοχλαγωγικές ομάδες επιστρέφουν τις στολές τους στο αρχηγείο της αστυνομίας, παραπονούμενοι για έλλειψη πολιτικής και υπηρεσιακής κάλυψης.

Φτάνουμε, έτσι, σε μια ίσως από τις πιο μεγάλες πορείες που έγιναν ποτέ στην Κύπρο, αμέσως την επόμενη εβδομάδα 20/02/21. Ως απάντηση στην αστυνομική βία και καταστολή, περίπου δέκα χιλιάδες κόσμο κατακλύζουν τους δρόμους της Λευκωσίας. Το

συντονιστικό της πορείας «Ως δαμέ» καλεί εκ των προτέρων την αστυνομία να μείνει μακριά από την κινητοποίηση, αναλαμβάνει την περιφρούρηση της πορείας και την τήρηση των προβλεπόμενων μέτρων (αποστάσεις, μάσκες κλπ.). Η πορεία στρέφεται κατά της αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας, έχει έντονο ταξικό και αντιφασιστικό χαρακτήρα, προτάσσει την επανένωση του νησιού, καταγγέλλει το πολιτικό και εκκλησιαστικό κατεστημένο. Καταγγέλλει, επίσης, την αυταρχική διαχείριση της πανδημίας. Κύριο αιτήμά της η εδώ και τώρα παραίτηση της κυβέρνησης και η καταγγελία της αστυνομικής βίας.

Αντί επιλόγου:

Κλείνοντας παραθέτουμε κάποιες παρατηρήσεις σε σχέση με την έκταση, εξέλιξη και ένταση της κρατικής βίας στην Κύπρο. Η κρατική βία είναι εγγενές στοιχείο των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και ταξικής κυριαρχίας, σε κάθε περίπτωση ωστόσο ξεχωρίζουμε την ιδιαιτερότητά της ανάλογα με τις κοινωνικές συντεταγμένες του χώρου και της συγκυρίας στην οποία αναφερόμαστε:

- Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους έχουν περάσει σε μια νέα φάση τεχνολογικοποίησης των μέσων ελέγχου και καταστολής. Η διαθεσιμότητα, η σάρωση προσωπικών δεδομένων, η απαρίθμηση αυτών, αποτελούν διαδικασίες ταυτοποίησης των πολιτών, κατηγοριοποίησής τους σε υπάκουους και επικίνδυνους. Ο κρατικός έλεγχος έχει περάσει πια σε νέα φάση, τα όπλα του βρίσκονται σε λειτουργία, περνώντας από τις παρακολουθήσεις πολιτών μέχρι την ωμή άσκηση βίας επί σωμάτων.
- Το στίγμα του κρούσματος στην εποχή της πανδημίας προσθέτει άλλη μια κατηγορία στις ήδη υπάρχουσες πολιτικά και κοινωνικά αποκλίνουσες κατηγορίες. Η επιδημιολογική εικόνα του κρούσματος στα μάτια της εξουσίας, τείνει να συνυφαίνεται σε συνάρτηση με τις

πολιτικές του πεποιθήσεις και δράσεις.

- Η οπτικοποίηση της κρατικής βίας ουδόλως εμποδίζει την εξουσία να εκφράζεται με τον πιο προκλητικά χυδαίο και επιθετικό τρόπο, είτε εναντίον μεμονωμένων ατόμων (περίπτωση φοιτητών) είτε εναντίον διαδηλωτών. Υπό αυτό τον φακό, μιλάμε για μια ακόμη διαδικασία δημιουργίας και αναπαραγωγής της δικής της «αποδεκτής αλήθειας» όσο μακριά και να βρίσκεται από την εκτίμηση της κοινωνίας.

Υποσημειώσεις

[1] <https://alertcy.wordpress.com>.

[2] <https://politis.com.cy/politis-news>.

[3] «Καταδικάζοντας τον καπιταλισμό, ο οποίος έχει εισχωρήσει στην καθημερινότητα και στις κοινωνικές μας σχέσεις επηρεάζοντάς τις αρνητικά, καταδικάζουμε παράλληλα την ύπαρξη διαχωριστικών γραμμών και πολέμων, αφού είναι αποτέλεσμα πολιτικών, οικονομικών και εθνικών συμφερόντων που συντηρούνται μέσα στο σύστημα αυτό. Για αυτό το λόγο, οι δράσεις μας στηρίζονται σε εναλλακτικούς τρόπους αυτοσυντήρησης, αυτό-οργάνωσης και ψυχαγωγίας.» (Από εκτυπωμένη ανακοίνωση που διανέιμεται στον χώρο της κατάληψης)

<http://occupythebufferzone.wordpress.com>

[4] Για λεπτομερείς αναλύσεις του κινήματος Occupy the Buffer Zone:

Murat Erdal Illican, "The Occupy Buffer Zone Movement, Radicalism and Sovereignty", *Cyprus Review* 25(1):55-79.

Παυσανίας Καραθανάσης, Μέρος τέταρτο, 10.2. Κίνημα κατάληψης της Νεκρής Ζώνης / Occupy the Buffer Zone (OBZ): Μια κοινότητα

στο ενδιάμεσο: 388-406 στο «Από τα κάτω δραστηριοποίηση και έξοδος από την οριακότητα: Δημόσιες εκδηλώσεις και δράσεις στην εντός των τειχών Λευκωσία».

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ Ιστορίες 1980-2000

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ

Ιστορίες 1980-2000.

Συνομότες, παρανομία, γιάφκες, όπλα, γλυκές συμμορίες, ληστείες, βόμβες, ευτράπελα.

Γκύζη, Ριφιφί, Καλογρέζα, Λατάκεια, Μαυρικίου, Υπόθεση Δύτης, τρόπος καθημερινής ζωής.

Κάθε μέρα ώρες ατέλειωτες σε μιά ένταση της έντασης σε ένα ατέλειωτο Rock.

Πάμε παιδιά!

Τα κάναμε όλα λέμε εμείς, τα θέλουμε όλα λέει ο Νάννι.

Ένα τσιγάρο δρόμος.

Ένας Κόσμος ένα ενιαίο Σύμπαν που όλο διαστέλλονταν και όλο αόρατο γινόταν.

Ατίθασο προς όλους, άγριο στο ποιόν του.

Και η Αναρχία σε μια διαρκή αμηχανία.

Πάντως με αυτά και με αυτά ότι θεμελιώθηκε το 80 – ο τρόπος, το ήθος, οι ταυτότητες – εξακολουθούν στις ίδιες διαδρομές να αναπαράγονται μέσα απο τα big-bag κάθε δεκαετίας.

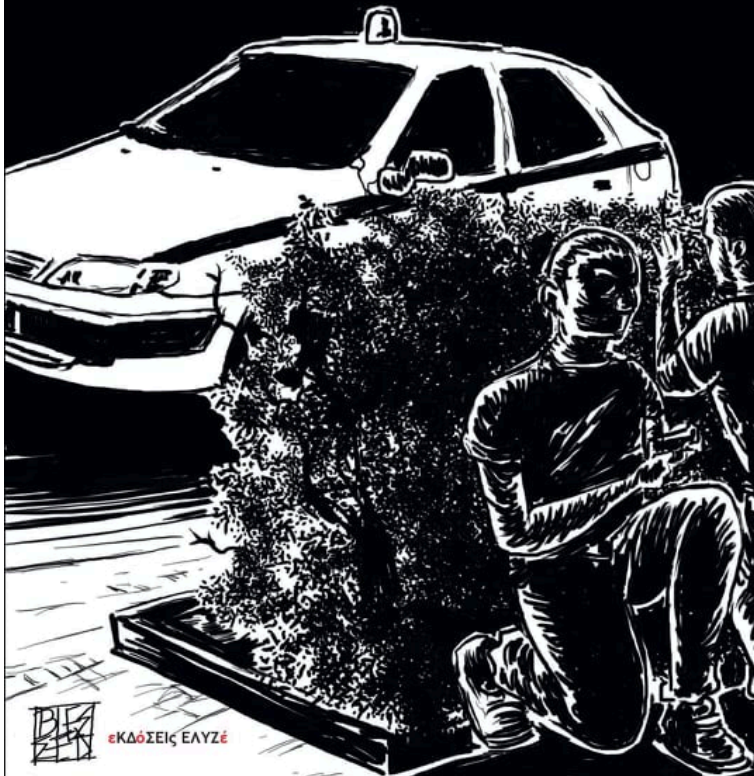
Και η καλή και η κακή Αναρχία.

Εμείς εδώ θα μιλήσουμε για την κακή.

Η καλή είναι για άλλα παιδιά αν και όλοι βρίσκονται στο ίδιο ηλιακό σύστημα.

Νίκος Κουφόπουλος

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ

Ναι, «έβραζε» εκείνη την περίοδο η νεολαία αλλά και αρκετοί
πιο

μεγάλοι σε ηλικία.

Μια διαρκής αναζήτηση νοήματος της ζωής.

Οι πιο «ανήσυχοι και ζωηροί» πλήρωσαν βαρύ τίμημα.

Οι κομμουνιστές, είχαν φτιάξει ένοπλες οργανώσεις. Πλήρωσαν
και

πληρώνουν κάποιοι ακόμα.

Οι αναρχικοί: Ένοπλα, φυλακίσεις, συμπλοκές, νεκροί,
αυτοκτονίες.

Για τους ροκάδες, τους πάνκηδες και όλο εκείνο το κομμάτι της
νεολαίας: πρέζα, ναρκωτικά, ψυχιατρεία, αυτοκτονίες.

Οι μηχανόβιοι -μιλάω με σιγουριά για το Περιστέρι- περνούσαν
στις

δύο τη νύχτα κάθετα τη θηβών κατεβαίνοντας τη λεωφόρο Καβάλας,
με τα γκάζια τσίτα... «αβλεπί». Ό,τι κάτσει.

Είχαν σκοτωθεί πέντε-έξι. Συνέχιζαν οι υπόλοιποι.

Όλοι ήταν με έναν τρόπο στους δρόμους.

Η αναζήτηση νοήματος της ζωής, περνούσε όμως πολλές φορές από τον θάνατο.

Και το ερώτημα παραμένει, για όποιους θέλουν να ζήσουν:

Πώς παίζεται μια ζωή και γιατί;

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ...

Αλονζανφάν

Σχημα: 15 X 22 – Σελίδες: 200 – Τιμή: 9 ευρώ – ISBN 978-618-85485-0-3

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ

Ιστορίες 1980-2000.

Συνομότητες, παρανομία, γιάφκες, όπλα, γλυκές συμμορίες, ληστείες, βόμβες, ευτράπελα.

Γκύζη, Ριφιφί, Καλογρέζα, Λατάκεια, Μαυρικίου, Υπόθεση Δύτης, τρόπος καθημερινής ζωής.

Κάθε μέρα ώρες ατέλειωτες σε μιά ένταση της έντασης σε ένα ατέλειωτο Rock.

Πάμε παιδιά!

Τα κάναμε όλα λέμε εμείς, τα θέλουμε όλα λέει ο Νάννι.

Ένα τσιγάρο δρόμος.

Ένας Κόσμος ένα ενιαίο Σύμπαν που όλο διαστέλλονταν και όλο αόρατο γινόταν.

Ατίθασο προς όλους, άγριο στο ποιόν του.

Και η Αναρχία σε μια διαρκή αμηχανία.

Πάντως με αυτά και με αυτά ότι θεμελιώθηκε το 80 – ο τρόπος, το ήθος, οι ταυτότητες – εξακολουθούν στις ίδιες διαδρομές να αναπαράγονται μέσα απο τα big-bag κάθε δεκαετίας.

Και η καλή και η κακή Αναρχία.

Εμείς εδώ θα μιλήσουμε για την κακή.

Η καλή είναι για άλλα παιδιά αν και όλοι βρίσκονται στο ίδιο ηλιακό σύστημα.

Περιεχόμενα

1. Κάτι σαν πρόλογος

2. Εμένα οι φίλοι μου
3. Τσάρκα στην Ραφήνα και όλα ήταν φίνα
4. Η βόμβα στην κούτα από γάλα νουνού
5. Μια περίεργη βραδυνή επίσκεψη
6. Καλογρέζα
7. Το μεγάλο κόλπο
8. Υψηλού επιπέδου συνάντηση στη Ρώμη
9. Υπόθεση δύτης
10. Πώς να κάνετε μια ληστεία τράπεζας
11. Απόψε κάνεις μπαμ στην...Μαυρικήου 12
12. Η συμμορία του... ενός
13. Παλαιοκώστα το είχαμε σκεφθεί κι εμείς αλλά
14. Ερωτευμένος αναρχικός
15. Παιδια να οργανωθούμε
16. Κύριε πρόεδρε, δεν είναι αυτό που νομίζετε
17. Σε αγαπάω, με ακούς;
18. Κάψιμο εφημερίδας Εξόρμησης του ΠΑΣΟΚ
19. Τζοάννα. Η κυρία και ο μούτσος
20. Παράνομος με ντεσεβό
21. Το βαπόρι απ'την Τουρκία, πήγε όπλα στη Συρία
22. Γιάφκες
23. Εν αρχή είναι οι... Προβοκάτορες
24. Γιώργος Διαλυνάς
25. Συνέδριο ένωση αναρχικών
26. Ένα φιλί από τη Μελίνα Μερκούρη
27. Επίσκεψη σε υπουργό του Παλιού Ορθόδοξου Πασόκ
28. Ο στενος συνεργατης του Καστοριάδη γράφει χάρντ κορ
29. ερωτικά κείμενα στον... Καζανόβα
30. Πρώτη συνέλευση εκδιδόμενων γυναικών, πούστηδων, λεσβιών, τραβεστί στο θέατρο Ακροπόλ
31. Όταν το περιπολικό την κάνει για... πούλο
32. Σε αυτό το γάμο που ήρθαμε, καλέ σήμερα
33. Η πιο ασφαλής γιάφκα είναι το γραφείο ενός... υπουργού
34. Αυτός δεν είναι άνθρωπος, είναι μια ιδέα
35. Συμβαίνει και...στα καλύτερα σπίτια
36. Οι μαφιόζοι στις φυλακές Κορυδαλλού
37. Ο γίγαντας Στέλιος Καζαντζίδης

38. Σύλληψη για απόπειρα ...απαλλοτρίωσης αυτοκίνητου
 39. Προμήθεια πυρομαχικών από...μεγαλομαφιόζο
 40. Ήμαστε όλοι γύφτοι
 41. Υπόθεση Μινιόν
 42. Γιάννης Γαλανόπουλος [Καπεταν Ανέστης]
 43. Όχι με όπλα για μια κλοπή γραφομηχανής παιδιά ε;
 44. Κάποιες σκέψεις
 45. Ο πυρετός στην αναρχία
- Κάτι σαν επίλογος
-

Καλαμάκια από μπαμπού ή κοινωνική επανάσταση;

του Αναστάση Τ. | επιμέλεια Στέφανος Μπατσής

Τις τελευταίες μέρες πάνω από 500 άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους στον Καναδά εξαιτίας των ακραίων καιρικών συνθηκών, με τη θερμοκρασία να φτάνει στο Lytton της British Columbia τους 49,6 βαθμούς κελσίου. Επίσης, το προηγούμενο διάστημα στη British Columbia έχουν σημειωθεί πάνω από 180 πυρκαγιές, ενώ μεταξύ 30 Ιουνίου και 1 Ιουλίου έχουν πέσει πάνω από 700.000 αστραπές, οι οποίες αποτελούν την αιτία του 70% των καταστροφικών πυρκαγιών. Εξαιτίας των πυρκαγιών οι κάτοικοι του Lytton εκκένωσαν το χωριό τους, με κάποιους εξ αυτών να χάνουν τη ζωή τους από τις φλόγες. Κλιματολόγοι αναφέρουν πως αυτό που συμβαίνει στον Καναδά αποτελεί απόδειξη ότι η κλιματική αλλαγή δεν είναι κάτι που έρχεται, αλλά κάτι που συμβαίνει ήδη. Εξάλλου, η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη λόγω της ανθρωπογενούς κλιματικής αλλαγής έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβολή των καιρικών συνθηκών και την όλο και συχνότερη πρόκληση τέτοιων ακραίων καιρικών φαινομένων. Για να καταλάβουμε όμως την σπουδαιότητα της κατάστασης, αρκεί να

αναλογιστούμε πως αν σήμερα με έναν μαγικό τρόπο σταματούσαμε να παράγουμε αέρια του θερμοκηπίου –όπως διοξείδιο του άνθρακα από την καύση ορυκτών καυσίμων–, θα πέρναγαν χρόνια μέχρι να ανακοπεί η υπερθέρμανση του πλανήτη. Ακόμα, εξίσου δυσοίωνο είναι ότι ακριβώς λόγω αυτού του «lag» που οι επιστήμονες ονομάζουν θερμική αδράνεια, τα επίπεδα της υπερθέρμανσης που έχουν παρατηρηθεί τα τελευταία 100 χρόνια δεν αποτυπώνουν το 100% των συνεπειών που θα επιφέρουν τα αέρια του θερμοκηπίου που έχουμε ήδη εκπέμψει. Σύμφωνα με ειδικούς, έχουμε περίπου μέχρι το 2030 πριν η κλιματική αλλαγή προκαλέσει μη αναστρέψιμη ζημιά στον πλανήτη, και αν η γη μπορεί να υπάρξει όπως έχει υπάρξει χωρίς την ανθρωπότητα, η ανθρωπότητα δεν έχει υπάρξει μέχρι στιγμής χωρίς τη γη.

Σιγά-σιγά παρατηρούμε πως ενώ η μπάλα χάνεται, οι οικονομικές ελίτ προσπαθούν να πείσουν είτε πως δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και όλα αυτά είναι ένα μεγάλο hoax (ρεύμα που λόγω της απτής πραγματικότητας σταδιακά αποδυναμώνεται παρά τα τεράστια ποσά που ρίχνουν τα λόμπι των ορυκτών καυσίμων) είτε πως όλα θα φτιάξουν παίρνοντας μέτρα για το θεαθήναι, τύπου green new deal, που στην πραγματικότητα δεν έχουν στόχο την επίλυση του προβλήματος αλλά από τη μία την ενοχοποίηση της κοινωνίας ως υπαίτιας για την κλιματική αλλαγή και από την άλλη την περαιτέρω συσσώρευση κέρδους μέσω της δημιουργίας νέων αγορών πράσινης ανάπτυξης. Αν η κατάσταση δεν ήταν τόσο τραγική θα ήταν αστεία, καθώς, ως τρόπο επίλυσης του προβλήματος της κλιματικής αλλαγής, οι ελίτ αναπαράγουν στο ακέραιο το φαντασιακό που μας έφτασε σε αυτή την κατάσταση, που δεν είναι άλλο από το φαντασιακό της αέναης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων. Όσο λοιπόν η παραγωγή θα μεγεθύνεται έτι περαιτέρω, αντιστοίχως και οι ενεργειακές ανάγκες του πλανήτη θα αυξάνονται ραγδαία και ασταμάτητα. Με αποτέλεσμα, όσο και να μειώνεται ποσοστιαία η χρήση ορυκτών καυσίμων, τελικά να αυξάνονται σε απόλυτο αριθμό. Χαριτολογώντας, η αυτοκαταστροφικότητα του φαντασιακού της ανάπτυξης είναι τέτοια ώστε θα μπορούσαμε άνετα να καταστρέψουμε τον Αμαζόνιο με σκοπό να φυτέψουμε μπαμπού σε μαζική κλίμακα για οικολογικά

καλαμάκια, τα οποία τελικά για να παραχθούν θα είχαν κάνει μεγαλύτερο κακό από ότι καλό.

Πέρα όμως από το κρύο χιούμορ, είναι εξαιρετικά πιθανό να μην έχει υπάρξει ποτέ άλλοτε τόσο επιτακτική ανάγκη για αλλαγή στον τρόπο που οργανώνεται η ανθρωπότητα προκειμένου η ίδια να μπορέσει να επιβιώσει. Οι από τα πάνω έχουν δείξει τις διαθέσεις τους: αφενός ένα σκληρό γραφειοκρατικό πλαίσιο ημίμετρων και αφηρημένων στόχων που ακόμα και αν επιτευχθούν, λόγου χάρη στην Ευρώπη ως το 2050, θα είναι ήδη πάρα πολύ αργά κι αφετέρου ένα κράμα sci-fi φανμποϊσμού και god complex που θα σώσει την ανθρωπότητα πηγαίνοντας την στον Άρη. Δεν είναι υπερβολή, λοιπόν, να δηλώσουμε ότι το να εναποθέσουμε το μέλλον της ανθρωπότητας είτε στους νεοφιλελεύθερους γραφειοκράτες της ΕΕ είτε σε εξουσιομανής νάρκισσους τύπου Elon Musk και Jeff Bezos συνιστά αυτοκτονική επιλογή πρώτης τάξεως. Ποια όμως θα πρέπει να είναι η απάντηση των από τα κάτω; Οι κοινωνίες μας θα πρέπει άμεσα να αλλάξουν τον σκοπό για τον οποίο παράγουν και από μια εγωιστική παραγωγή που έχει ως στόχο τη μεγιστοποίηση του ατομικού κέρδους να μεταβούμε σε μια κοινοτιστική παραγωγή που θα έχει ως στόχο την κάλυψη των πραγματικών αναγκών της κοινωνίας. Για να συμβεί αυτό, η αποανάπτυξη αποτελεί προαπαιτούμενο, έχοντας ως στόχευση την αποκεντρωμένη μικρής κλίμακας παραγωγή• όχι για να οδηγηθούμε σε έναν πρωτογονισμό, αλλά για μπορούμε να απολαύσουμε τα επιτεύγματα της τεχνολογίας και του ανθρώπινου πνεύματος χωρίς να καταστρέφουμε τον πλανήτη που μας φιλοξενεί. Συγχρόνως να αποκόψουμε την ιδέα ότι η κυριαρχία πάνω στην φύση ταυτίζεται με τον πολιτισμό, και να αντιληφθούμε ότι πολιτισμός είναι η συμβίωση με αυτήν. Όλα αυτά θα είναι το αποτέλεσμα μιας οικολογικής κοινωνίας ισότητας, ανθρωπιάς και αλληλεγγύης χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, μιας κοινωνίας χωρίς θεσμούς κυριαρχίας, δηλαδή μιας κοινωνίας ακρατικής. Είναι αυτονόητο ότι μια τέτοια αλλαγή η οποία θα κατάστρεφε τα προνόμια των εξουσιαστών δεν πρόκειται να υπάρξει μέσω εκλογών• οι ελίτ έχουν πολλά να χάσουν, και μόνο ένας ανόητος θα πίστευε ότι θα τα άφηναν έτσι χωρίς να προσπαθήσουν να τα

διατηρήσουν με νύχια και με δόντια απλά επειδή κάποιος το ζήτησε ευγενικά. Είναι λοιπόν δεδομένο ότι θα επιτεθούν σε όποιον προσπαθήσει να υπονομεύσει την κυριαρχία τους. Από την άλλη η ανθρωπότητα έχει να χάσει κυριολεκτικά τα πάντα. Χωρίς διάθεση για μελοδραματισμούς, οι γενιές του σήμερα φέρουν στους ώμους τους ένα τεράστιο βάρος και μια μεγάλη ηθική υποχρέωση• γι' αυτό είτε θα επιλέξουμε τον δρόμο της κοινωνικής επανάστασης είτε θα αφήσουμε το μέλλον μας σε αυτούς που κατέστρεψαν το παρόν μας.

Κλείνοντας, αν σε κάποιους η πρόταση επίλυσης του κοινωνικού, άρα και του οικολογικού, ζητήματος μέσω της κοινωνικής επανάστασης φαίνεται μη ρεαλιστική είναι γνωστό ότι η αντιπρόταση τους ρητά ή άρρητα, ηθελημένα ή μη, είναι η επίλυση του ζητήματος μέσω είτε ενός φιλελεύθερου είτε ενός αυταρχικού καπιταλισμού, και αν αυτό δεν είναι εντελώς μη ρεαλιστικό τότε τί είναι; Ο χρόνος κυλάει εις βάρος• ή θα δημιουργήσουμε στο σήμερα τη δικιά μας αυτόνομη προοπτική των καταπιεσμένων είτε θα είμαστε απλά ετερόνομοι θεατές των επιλογών του 0,01% και της ιστορίας, μιας ιστορίας για την οποία, στην τελική, είμαστε κι εμείς υπεύθυνοι.